

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΒΑΡΒΑΡΕΣ ΡΩΣΣΙΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Πριν από λίγα χρόνια, οι Ρώσοι χωρικοί πιστεύανε, ότι η επιδημικές αρρώστιες οφείλονται σε διάφορα... διαβολάκια, τα όποια με μορφή και σχήμα μικροσκοπικών ζωοφίων όρμούν την νύχτα μέσα στα χωριά και στις πολιτείες και ταιμπουέιν τοις ανθρώπους την ώρα που κοιμούνται!

Όταν, λοιπόν, έπεφε καμιά επιδημία στα χωριά της Ρωσίας, οι χωρικοί για ν' άμυνθούν εναντίον της και για να την κάνουν να φύγει απ' τον τόπο τους, μεταχειρίζονταν δύο μέσα:

Το πρώτο, το άπλωσ άμυντικό, ήταν το έξής:

Τα κορίτσια του χωριού μαζεύουνταν πρό της αύγης έξω απ' το χωριό κι' έχοντας έπικεφαλής την πιό άγνη παρθένα, μπάνιαν και τριγυρνούνταν στους δρόμους του χωριού, κρατώντας ψηλά τα χέρια τους και φωνάζοντας αδιάκόπως: «Χού, χού, χού!...»

Ο δεύτερος τρόπος, ο όποιος μόνον σε θανατηφόρες επιδημίες χρησιμοποιόταν, ήταν ο ακόλουθος:

«Όλοι οι κάτοικοι του χωριού, άνδρες, γυναίκες, γέροντες και μαρά, μαζεύονταν να μεσάνυχτα άπάνω σ' ένα ύψωμα κι' άνάθανε μία μεγάλη φωτιά.

Έπειτα, η ώμορφότερη κοπέλλα του χωριού, που έπρεπε να ναι συγχρόνως κι' η άγνότερη παρθένα, έβγαζε τα ρούχα της κι' όταν ξεμενε όλόγυμη, προχωρούσε προς τη φωτιά, την όποια πηδούσε, ενώ οι συχωριανοί της ψέλνανε διάφορα τροπάρια.

Τις περισσότερες φορές η κοπέλλες αυτές πέφτανε στη φωτιά και καϊγόντουσαν!

Το έθιμο αυτό, καθώς φαίνεται, οι άγροίκοι Μουζικοί το διατηρούσαν από τα χρόνια που δεν είχαν άκόμη έκχριστιανισθή. Κι' είνε όλόγυμη, προχωρούσε προς τη φωτιά, την όποια πηδούσε, ενώ οι συχωριανοί της ψέλνανε διάφορα τροπάρια.

Η άγριες αυτές συνήθειες δεν ύφίστανται πλέον σήμερα.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΟΣ

Στο άτελεί του ζωγράφου:

—Μά εγώ σάς παρήγγειλα έναν πίνακα να έχη μέσα και πρόσωπα διάφορα... Άντι αυτού, όμως, βλέπω μία έκκλησία κι' ένα καταπαριό... Δεν υού κάνει, φίλε μου, ό πινάκας σας...

—Κυρίε μου, ύπάρχουν και πρόσωπα, σύμφωνα με την παραγγελία σας... Τη στιγμή αυτή όμως βρισκονται... μέσα στην έκκλησία, και παρακολουθούν τη λειτουργία... Πώς θέλετε να τα δής;

—Έτσι;... Καλά, τότε... Μόλις σχολάσει η έκκλησία κι' άρχίσουν να θγαινούν, με ειδοποιείτε για ναρθω να πάρω τον πίνακά σας!...

είναν κλονίσει την πίστη της στον άγώνα της ιδεολογίας της, κι' έβλεπε—με κάποια ειλικρίνεια της—ότι όλόκληρη η ζωή της είχε κυλήσει μάταια και άδεια...

Ναι, μάταια και άδεια! Το άναγνώριζε αυτό. Δεν ήταν άρκετοί για να γεμίσουν μία ζωή οι πολυχρόνιοι άγώνες της για την γυναίκα και χριστιανική. Ένοιωσε και η ίδια τάρα, ότι πίσω απ' το ζήτημα αυτό, απ' την ανθρώπινη αυτή προσπάθεια, κρυβόταν ένας νόμος της φύσεως, άμειλίκτης και ανίσχυρος.

Κι' ο νόμος αυτός δεν άνεχεται παραθίσει, δεν συγχωρούσε συμβιβασμούς, δεν δέχεται τροποποίηση. Κι' όσους ζητούσαν να τον ύποτάξουν, τους τιμωρούσε σκληρά και άγρια!

Έρριξε μία ματιά στον καθρέπτη, κι' είδε όλοζώνταν μπροστά της την τρομερή απόδειξη της δυνάμεως αυτού του νόμου. Ναι, είδε τον έαυτό της ξερό, στεγνό, κοκκαλιάρικο, μοσκαμπότη, ζαρωμένο. Είπε τα θαλά μάτια της, τα άδεια στήθη της, την μαυροκίτρινη επιδερμίδα της τοντωμένη εκεί στα κόκκαλα του προσώπου της, και τα σουφρωμένα άχρωμα χείλη της. Παραθιάζοντας αυτόν τον νόμο, είχε κατακτήσει μούμο!

Και τότε, ένοιωσε μοναχία πώς όλα άναποδογύρισαν. Άλλοφροσύνη την έπιασε, οι κράταφ της σφυροκοπούσαν άδουηνά απ' την ήμικρανία, και τα χέρια της τρεμοούλιαζαν.

Μούγγρισε έξαλλη:

—Όχι... Άγωνίσθηκα για μία θανάτερη ψευτιά, τόσα χρόνια... Δεν είνε ό προορισμός της γυναίκας να κατακτήση μούμο σαν κι' έμένα... Όχι... Όχι... Όχι!...

Άπλωσε μηχανικά το χέρι της σ' ένα ψαλλιδάκι κι' έμπηξε μανιασμένη τις τροχιμένες αιχμές του στις φουσκωμένες φλέβες του λαμού της...

Σε μισή ώρα ήταν νεκρή από άκατάσχετη αίμορραγία.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΗΜΩΔΗ ΛΕΜΑΤΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

(Άπό την Συλλογή του κ. Τάκη Λάππα)

ΠΑΝΤΡΕΥΟΥΝ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Χαριτωμένη συντροφιά μου λέει να τραγουδήσω
κι' εγώ τους λέω δεν μπορώ κι' αυτοί μου λέν' τραγουδά.
Τραβάτε με να σηκωθώ και βάλτε με να κάτσω
να 'πώ τραγουδι γάστιμο, να ιοστιμήση ό τόπος:
Νύσταζαν τα ματάκια μου και θέλω να πλαγιάσω,
να γείρω σε άκροπελαγία σκιάζουμ' από το κύμα,
να γείρω σε ούζοσπηλο φοδάμαι από τους κλέφτες,
να γείρω 'πάνου σε θουοί φοδάμαι μην κρώσω,
να γείρω στην ποδίτσα σου, 'πάνου στα γονάτα σου.
Δεν έγειαρα, δεν πλάγιασα, μήδε τον ύπνο 'πήρα
κι' είδα 'να όνειρο κακό, κακό για τ' όνομά μου.
Παντρεύεται η άγάπη μου και παίρνει τον όχτρο μου.
Δεν ήταν πώς παντρεύεται και παίρνει τον όχτρο μου,
μόν' ήταν πώς με κάλεσαν να πάω να στεφανώσω.
Μέ τί ποδάρια να σταθώ τά στεφανα ν' αλλάξω!...

Η ΝΤΡΟΠΙΑΣΜΕΝΗ

—Μάννα, η καρδούλα μ' με πονεί
κι' η μέση μου με σφάζει.
—Μαριώ μου να μη μάργωσες,
Μαριώ, μην πήρες κρύο,
—Μάννα μ' δεν είνε μάργωμα,
μάννα μ' δεν είνε κρύο,
παρά είνε ό πόνος του παιδιού.
—Σώπα, Μαριώ μ' και μην τό λες
και μην τό ξεστομίζης,
γιατι ταχιά 'ναι Κυριακή,
έργονται συμπεθέροι.
—Άν έρθουν, καλώ, ήρθανε,
θάνε ταύλα να φάνε,
στολίστε τη μικρότερη
και στείλτε την να κάτση.
Εάλτε τραπεζία θλιθερά
και τα πεκίρια μαύρα.

Ο ΨΑΡΑΣ

Έγώ μαι του ψαρά παιδί και άτός μου ψαρολόγος,
Έρριξα τ' άγκιστράκι μου και πιάνω δυό υπαυμούνια.
Τό 'να ήταν πλούσιο κι' άσχημο, τ' άλλο φτωγό κι' άραιό.
Κινάω πάω στην πλούσια να δω τό πλουσικό της,
πιάνει μου ηγαίνιζει αυγά, με μέλι και με μόχο.
πιάνει υού στρώνει στρώματα, χρυσά μαξιλαράκια.
Γέρνω, άγκαλιάζω κούτσουρο, φιλω δαυλι καμμένο.
Κινάω πάω στη φτωχιά να 'δω τό φτωγικό της,
πιάνει μου θράζει λάχανα, δίχως να ρίξη λάδι,
μου ηγαίνιζει κλούθια αυγά, δίχως να έχουν μέλι,
παίρνει υού στρώνει τάτζαλα παληά μαξιλαράκια.
Γέρνω, άγκαλιάζω μάλαμα, φιλω μαργαριτάρι!

ΑΠΙΣΤΙΑ

Μάννα μ' η άγάπη χώλιασε, δεν θέλει να μιλήση,
της όμιλώ, δεν μου μιλεί, της κραίνω, δεν μου κραίνει,
μένα υού στρώνει χάρμα μου κι' αυτίθη στο κρεββάτι.
Τη υούχτα τα μεσάνυχτα, δώδεκα έχ' η ώρα,
άκούω τό κρεββατάκι της τρίζει και λιανοτρίζει.
Γά ταυποτακία μ' έβγαλα κι' άγάλια-άγάλια πάω.
Άπλωσα τό χεράκι υου και θρηκα δυό κεφάλια,
τό ένα 'χει κατασάρ μαλλιά και τ' άλλο δυό πλεξούδες.
Και πίσ' ό μαύρος γύρισσε, σαν μηλο μαραμένο!

ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΗ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

Γραμματικό θαρέσσε σε μαυρομάτας πόρτα,
και πήγαινε τό είμα του σαν σιγανό ποτάμι.
Κι' η μάννα του τό μάζευσε κι' ένα χρυσό λαγίγι
κι' η υάννα του, τομ' μίλησε κι' η μάννα του, τομ' λέει:
—Δεν στώπα, Γιούλη μ' μία φορά, δεν στώπα, Γιούλη, δύο,
άρνησου, γυιέ μ' τις άμορφες, άρνήσ' τις μαυρομάτες,
η μαυρομάτες θα σε φάν, η ρούσσεσ θα σε χάσουν.
—Άρνήσου, μάννα μ' τό σταυρό, κι' αυτή την έκκλησία,
τότε κι' εγώ θε' ν' άρνηθώ ρούσσεσ και μαυρομάτες.